

**Διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (1ο τμήμα)
της 19ης Σεπτεμβρίου 2006 — Vienne κ.λπ. κατά Κοινο-
βουλίου**

(Υπόθεση F-22/06) ⁽¹⁾

**(Άρνηση αρωγής δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ —
Μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων κτηθέντων στο
Βέλγιο — Απαράδεκτο)**

(2006/C 261/68)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Philippe Vienne (Bascharage, Λουξεμβούργο)
και λοιποί (εκπρόσωποι: G. Bounéou και F. Frabetti, avocats)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: F. De Wachter, M.
Mustapha-Pacha και K. Zejdova)

Αντικείμενο της διαφοράς

Αφενός ακύρωση της απόφασης με την οποία το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απέρριψε τις αιτήσεις αρωγής τις οποίες είχαν υποβάλει οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν αποκτήσει στο Βέλγιο και αφετέρου αίτηση αποζημίωσης.

Διατακτικό της διατάξεως

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 108 της 6.5.2006

**Προσφυγή της 21ης Ιουλίου 2006 — Duyster κατά
Επιτροπής**

(Υπόθεση F-80/06)

(2006/C 261/69)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Tineke Duyster (Oetrange, Λουξεμβούργο)
[εκπρόσωποι: W.H.A.M. van den Muijsenbergh, δικηγόρος]

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή ή, επικουρικώς, εν μέρει παραδεκτή·
- να ακυρώσει τις αποφάσεις της Αρμόδιας για τους Διορισμούς Αρχής (ΑΔΑ) της 22ας Δεκεμβρίου 2005 και της 11ης Μαΐου 2006 ή, επικουρικώς, να τις ακυρώσει εν μέρει·
- να κρίνει ότι καμία νομική διάταξη δεν εμποδίζει την προσφεύγουσα να ζητήσει την ανάκληση της γονικής άδειας επικαλούμενη το άρθρο 2 των Γενικών Εκτελεστικών Διατάξεων του άρθρου 42α του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως σχετικά με τη γονική άδεια (ΓΕΕ)·
- να αναγνωρίσει ότι η καθής δεν προέβαλε κανένα έγκυρο επιχείρημα και κανένα έγκυρο νομικό ισχυρισμό που να απαγορεύει το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα βρίσκεται σε ενεργό υπηρεσία·
- να αναγνωρίσει ότι η καθής δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα που να στερεί την προσφεύγουσα από τα πλεονεκτήματα που συνδέονται με τη διοικητική κατάσταση ενεργού υπηρεσίας·
- επικουρικώς, να κρίνει ότι καμία νομική διάταξη δεν εμποδίζει την καθής να προβεί στη στάθμιση των συμφερόντων, να εφαρμόσει το άρθρο 2, παράγραφος 4, των ΓΕΕ και να λάβει απόφαση επί της βάσεως αυτής σχετικά με την ανάκληση της γονικής άδειας·
- επικουρικώς, να δεχθεί εν μέρει ένα ή περισσότερα από τα προαναφερόμενα αιτήματα·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της νομικής συνδρομής σχετικά με τη ληφθείσα απόφαση κατόπιν της αιτήσεως της προσφεύγουσας της 6ης Δεκεμβρίου 2005.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στο πλαίσιο των υποθέσεων F-51/05 ⁽¹⁾ και F-18/06 ⁽²⁾, η προσφεύγουσα είχε ήδη αμφισβητήσει το γεγονός ότι η Επιτροπή της χορήγησε γονική άδεια για την περίοδο από 1ης Νοεμβρίου 2004 έως 30 Απριλίου 2005 και στη συνέχεια, με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 2005, καθόρισε στις 8 Νοεμβρίου 2004 την ημερομηνία ενάρξεως της γονικής άδειας.

Στις 6 Δεκεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση στηριζόμενη ειδικότερα στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και των ΓΕΕ περί γονικής άδειας. Ζητούσε να ακυρωθεί η γονική άδεια που ορίζει το έγγραφο της ΑΔΑ. Στις 22 Δεκεμβρίου 2005, η ΑΔΑ έκρινε την αίτηση αυτή απαράδεκτη. Η προσφεύγουσα υπέβαλε, στις 14 Φεβρουαρίου 2006, διοικητική ένσταση στρεφόμενη κατά της απόφασης της 22ας Δεκεμβρίου 2005 και στηριζόμενη στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Στις 16 Μαΐου 2006, η ΑΔΑ έκρινε επίσης τη διοικητική αυτή ένσταση απαράδεκτη με απόφαση μερικών μόνο σειρών.

Προς στήριξη της προσφυγής της κατά των αποφάσεων απαραδέκτου, η προσφεύγουσα επικαλείται ειδικότερα: i) την ύπαρξη εσφαλμένων περιστατικών, στα οποία βασίζονται οι αποφάσεις· ii) την παράβαση του περιεχομένου και του λόγου υπάρξεως του άρθρου 90, παράγραφοι 1 και 2, του ΚΥΚ· iii) την ύπαρξη αντιφάσεων· iv) την έλλειψη σαφήνειας των αποφάσεων· v) την παράβαση του περιεχομένου και του λόγου υπάρξεως του άρθρου 42α του ΚΥΚ· vi) παράβαση του περιεχομένου και του λόγου υπάρξεως του άρθρου 2 των ΓΕΕ· vii) παράβαση της νομολογίας· viii) παράβαση του περιεχομένου και του λόγου υπάρξεως του άρθρου 25 του ΚΥΚ· ix) παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ίσης μεταχειρίσεως και της ασφαλείας δικαίου, καθώς και παραβίαση της αρχής της σταθμίσεως των συμφερόντων, της μη τηρήσεως του καθήκοντος πληροφόρησης που υπέχει ο εργοδότης και την παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως· x) έλλειψη αποδείξεως του ισχυρισμού της ΑΔΑ ότι το περιεχόμενο της αιτήσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται ήδη στην υπόθεση F-51/05.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης τα επιχειρήματα βάσει των οποίων φρονεί ότι το αίτημά της μπορεί να κριθεί επί της ουσίας. Επικαλείται ειδικότερα την ύπαρξη νέας καταστάσεως που να δικαιολογεί την υποβολή νέου αιτήματος (ακόμη και με αναδρομικό αποτέλεσμα), το περιεχόμενο και τον λόγο υπάρξεως του άρθρου 42α του ΚΥΚ, το περιεχόμενο των ΓΕΕ και, ειδικότερα, του άρθρου 2, παράγραφος 4, αυτών, τα άρθρα 35, 36, 59 και 62 του ΚΥΚ, καθώς και τις γενικές αρχές του δικαίου που παρατίθεται ανωτέρω, στοιχείο x).

(¹) ΕΕ C 217 της 3.9.2005 (Υπόθεση η οποία είχε αρχικά εγγραφεί στο Πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με αριθμό T-249/05 και διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ενωσης με διάταξη της 15.12.2005).

(²) ΕΕ C 154 της 1.7.2006.

Προσφυγή/αγωγή της 21ης Ιουλίου 2006 — Duyster κατά Επιτροπής

(Υπόθεση F-81/06)

(2006/C 261/70)

Γλώσσα διαδικασίας: ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα/ενάγουσα: Tineke Duyster (Oetrange, Λουξεμβούργο) (εκπρόσωπος: W.H.A.M. van den Muijsenbergh, δικηγόρος)

Καθής/εναγομένη: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας/ενάγουσας

Η προσφεύγουσα/ενάγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να κρίνει την προσφυγή/αγωγή (στο εξής: προσφυγή) παραδεκτή στο σύνολό της,
- να ακυρώσει τις αποφάσεις της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ) της 8ης Νοεμβρίου 2005 και της 11ης Μαΐου 2006,
- να επιδικάσει την προσφεύγουσα/ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) αποζημίωση για τη ζημία την οποία υπέστη,
- επικουρικώς, να δεχθεί εν όλω ή εν μέρει τα ανωτέρω αιτήματα ή να λάβει απόφαση δεχόμενη εν όλω ή εν μέρει τα αιτήματα της προσφεύγουσας της 5ης και της 13ης Ιουλίου 2005,
- να καταδικάσει την καθής/εναγομένη (στο εξής: καθής) στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στο πλαίσιο των υποθέσεων F-51/05 (¹) και F-18/06 (²), η προσφεύγουσα έχει ήδη αμφισβητήσει το γεγονός ότι η Επιτροπή την έθεσε κατ' αρχάς σε κατάσταση γονικής αδειάς για το διάστημα από 1ης Νοεμβρίου 2004 μέχρι 30 Απριλίου 2005 και εν συνεχεία, με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 2005, καθόρισε την 8η Νοεμβρίου 2004 ως ημερομηνία ενάρξεως της γονικής αδειάς.

Στην παρούσα υπόθεση, η προσφεύγουσα προσβάλλει τις αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή απέρριψε ως απαράδεκτες τις αιτήσεις της περί καταβολής αποζημιώσεως βάσει του άρθρου 288 ΕΚ και του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (ΚΥΚ) αναφορικά προς 50 περίπου σημεία σχετικά με αμελή συμπεριφορά που επέδειξαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής.

Προς στήριξη της προσφυγής της κατά των αποφάσεων περί απαραδέκτου, η προσφεύγουσα προβάλλει κυρίως: i) το γεγονός ότι οι αποφάσεις στηρίζονται σε εσφαλμένα πραγματικά περιστατικά, ii) την παράβαση του περιεχομένου και της ratio του άρθρου 90, παράγραφοι 1 και 2, του ΚΥΚ, iii) την ύπαρξη αντιφάσεων, iv) την έλλειψη σαφήνειας των αποφάσεων, v) το γεγονός ότι η ΑΔΑ ερμηνεύει ή/και εφαρμόζει εσφαλμένα τη νομολογία που αφορά τα άρθρα 288 ΕΚ και 90 του ΚΥΚ, vi) το γεγονός ότι η ΑΔΑ χρησιμοποιεί εσφαλμένα επιχειρήματα, vii) την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ίσης μεταχειρίσεως και της ασφαλείας δικαίου, καθώς και την παραβίαση της αρχής της σταθμίσεως των συμφερόντων, τη μη εκπλήρωση του καθήκοντος ενημερώσεως που υπέχει ο εργοδότης, την παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και την προσβολή του δικαιώματος προς άσκηση ενδίκου βοηθήματος.

(¹) ΕΕ C 217 της 3. 9. 2005 (υπόθεση αρχικώς πρωτοκολληθείσα στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υπό τον αριθ. T-249/05 και μεταφερθείσα στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης με διάταξη της 15.12.2005).

(²) ΕΕ C 154 της 1. 7. 2006.